

Terug

Von abgemeldet

Inhaltsverzeichnis

Kapitel 1: Een	2
Kapitel 2: Twee	4
Kapitel 3: Drie	6
Kapitel 4: Kapitel 4	9

Kapitel 1: Een

Kapitel 1

Shanía zag toe de shipen en wachte op en bijzonder ship. Sinds ze was en klein kind wachte ze op en blauw ship. Ze had lange blonde haaren. Haar ogen waren groen. Het meisje war niet heel groot of schoon ze drieëntwintig was. Van haar moeder wist ze, dat haar vader op een blauw ship afgehouen is, maar ze wist niet hoe haar vader en die ship heetten.

“Shanía, kom naar huis. Het wordt koud en het begint te regenen”, sprak Shanía’s moeder. De moeder heette Shila. Ze had rood-blonde haaren en bruine ogen. “Ik gegrijp niet waarom je iedere dag hierheen komt en op de zee kijkt”, sprak Shila. “Omdat ik hop, dat pap’s terugkomt”, gaf Shanía antwoord. Shila zag te haar dochter en shuddende die kop, zei maar niks.

Zij liepen naar huis en Shila began te koeken. “Waarom is Pap’s gegang?”, vroeg Shanía. “Ik weet niet. Wellicht had hij een andere vrouw”, meente Shila. Ze war niet verrast wanneer het stemt. Zij hedden dat gesprek reeds vaak gehad, maar het was de eerste keer, dat Shila deze mogelijkheid in overwegin nam. Shanía was over die kalmte van haar moeder verbaasd.

Natuurlijk was Shila niet so kalmte als ze voorgaf. Deze gedachte makke ze treurig, maar ze kopië het. Strikt genomen is hij slecht niet van de arbeid terug gekomen, dacht Shila treurig. Dat wist Shanía niet. Shila hebt haar gezegt, dat haar vader zonder een wordt afgeouwen is. “Wat ik niet begrijp is dat je niet bemerkt hebt dat hij gaan wou”, zei Shanía. “Het geeft niet voor alle dingen een verklaring”, zei Shila.

Na de eeten zaten ze in de woonkamer en spraken over dagelijks dingen. “Hoe gaat het met Oscar? Ik heb hem lang niet meer gezien”, zei Shanía. “Hij is eg gegaan, omdat hij wou een jongere vrouw als mij”, antoorde Shila. Sinds Shanía’s vader had ze geen man meer gelieft, daarom was ze scheidingen gewend. Shanía kijke ook niet eerlijk onsteld. “Typisch de mannen”, zei ze allen en Shila nikkte.

Aan de naast morgen gaat Shanía wederom toe de haven. Ter haar verrassing zag ze een ship van de Nederlandse East India Trading Company aanleggen. De kleur van deze East India was licht blauw en donkel goud. Het ship was donkel goud met een licht blauwe strook. De uniformen waren lichtblauw met donkel goude mouwen einden. Op de ship staat een jonge man, die zijn bedienden orders gaf. De man was ongeveer in haar leeftijd, had bruine haaren die in de nek voon een strijkje samengehouden worden.

Shanía gaat toe de ship om er die man precies uitzien. Als ze naast de ship was, sprak ze de man op de ship aan. “Goede morgen mevrouw. Kun je me zeggen waar de huis van de gouverneur is?” “Goedemorgen meneer. De huis van de gouverneur? U loopt een klein sutkje rechtdoor. Dan de eerste straat links, de tweede rechts en dan komt ü toe het stadhuis”, verklarte Shanía. “Dank ü wel. Mag ik uw naam ervaren?”, vroeg de man. “Natuurlijk, ik heet Shanía Jones”, zei Shanía. “Prettig met ü kennis te maken,

Miss Jones. Ik ben Andrew Beckett", zei Andrew.

"Lord Beckett, wij moeten ons haasten. Wij zijn reeds laats", sprak een bediende van Andrew. Andrew zag hem boos aan. Blijkbaar wou hij niet als zodanig opentrappen. Shanía wist niet wat ze nu doen zou, en zag verwaart te de jonge Lord: "Pardon, me Lord. Ik wist niet..." Andrew viel haar in de rede: "Ik heb u niet gezegd wie ik ben, omdat ik niet wou dat de gouverneur weet, dat ik hier ben." "Waarom niet? U gaat te hem, of?", vroeg Shanía. "Ja, maar indien weet hij weet dat ik hier ben en met hem spreken wil, kun hij verraderlijk sporen vernietigen", verklarte Andrew. "O", meente Shanía als ze snapte wat Andrew daarmee zeggen wou. De Lord nikkte, nam afscheid en gaate toe de stadhuis.

Shanía overlegte om ze hem volgen zou, kwam tot andere bedachten en liep naar huis, waar haar moeder al op ze wachte. "Was je al wederom aan de haven?", vroeg Shila. "Ja", antwoorde Shanía. Had je success?", vroeg Shila. Shanía zag haar moeder verwondert aan. "Ik heb niet gewacht", verklarte Shanía. "Niet?", vroeg Shila. "Nee, ik was aan de haven, lopen", zei Shanía. "Ik moet met you spreken", zei Shila. Shanía zag haar moeder wederom verwondert aan, luisterde maar haar moeder.

"Het gaat om jouw vader", startte Shila. "Je weet, dat hij voor jouw gebort gegaan is, maar jij is al voor dertig jaar voor jouw gebort gegaan." Shanía was verwarrt. "Jouw vader was ... of is een enthousiast zeeman, bijna een piraat. We waren vijf jaar samen, maar jij was vaak op de zee. Eens zeilte hij weg en kwam voor een laand tijd niet terug. Na dertig jaar kwam hij dan, ik was werkelijk boos en ik wou nit met hem spreken. Maar naar een tijdje word ik nieuwsgierig op zijn verklaring en luisterde hem.

Hij zei dat hij een groote misslaggemakt had. Hij zei niet was het was en ik was toe verbasst om daarop de boot ingaan. Wij hebben veel gedronken en wat ook gerookt. Ik weet niet was naar passert is, maar het is niet hard te raden, omdat negen maand kwam jij. Na deze dag heb ik hem niet weder gezegen", vertelt Shila.

Kapitel 2: Twee

Meine Korrekturschreiberin hat endlich geantwortet, also kanns jetzt weitergehen mit Kapitel 2.

Dank jullie voor de commentaren :)

Hoofdstuk 2

Nu wist Shanía weliswaar hoe haar vader was, maar niet wie hij was en ze wist niet om ze dat wel wou weten. Hoewel dit verhaal niet nieuw was voor Shanía. Ze winkelde in de straat en trof daar Andrew. "Hallo Shanía. Je ziet eruit alsof iets is overkomen", zei Andrew. "Mijn moeder vond dat het tijd was me te zeggen hoe mijn vader was en waarom ik op de wereld ben", antwoordde Shanía. "En hoe is hij?", vroeg Andrew. "Ik weet niet. Ik vind dat ik hem moet leren kennen", zei Shanía. "Weet je dan hoe hij heet?", vroeg Andrew. "Nee dat is natuurlijk ook een probleem maar ik denk hij hebt dezelfde achternaam heeft als ik", zei Shanía. "Ik ken wel iemand met deze achternaam maar ik geloof niet dat hij jouw vader is", meende Andrew. "Wij kunnen mijn moeder vragen", stelde Shanía voor.

Dus gingen zij naar Shanía's moeder en vroegen ze naar de naam van de vader. Shila wou niet antwoorden maar zij moest het wel doen. "Waarom wil je me de naam niet zeggen?", vroeg Shaníða. Shila keek verbaasd naar haar dochter. "Omdat ze hebt angst dat je ook weg gaat om hem te zoeken", zei Andrew. "Waarom zou ik dat doen? Ik meen zoals het eruit ziet hij me niet wil leren kennen, waarom zou ik dat dan willen?", meende Shanía. "Omdat hij jou niet kon leren kennen. Hij weet niet dat hij een dochter heeft. Ik heb het hem niet gezegd", zei Shila. "Waarom heb je het hem niet verteld?", vroeg Shanía. "Wat moest ik zeggen? 'Hallo het was leuk dat je voor negen maanden bij me was, wij hebben nu een dochter?' Heel goed", meende Shila.

"Indien het zo is, wil ik hem zoeken. Ik vind dat hij minstens moet weten dat hij een dochter heeft", zei Shanía. "Maar daarvoor heb je de naam nodig", herinnerde Andrew haar. "Dat klopt. En mama wil hem mij niet zeggen."

Shila zag er verdrietig uit en zij gaf op. "Goed ik zeg jou de naam. Jouw vader is Davy Jones." Andrew zag haar veraasd aan. "Davy Jones?", vroeg hij nog een keer. "Ja", sprak Shila. "Waarom?", vroeg Shanía Andrew. Zij begreep niet wat dat zo erg aan was.

"Davy Jones, jouw vader, was de gevaarlijkste zeeman op zee", verklaarde Andrew. "Was?", vroeg Shanía. "Hij is bij zijn laatste gevecht gestorven", sprak Andrew. "Maar dat is een mogelijkheid hem terug te vinden." "En wat is dat voor een mogelijkheid?", vroeg Shanía. "Is het gevaarlijk?", vroeg Shila. "Nee, het is niet gevaarlijk. De Sparrow-zussen, Dana en Dayenne, hebben een plan om hun grootvader terug te halen en wij kunnen ze vragen om ons te helpen", sprak Andrew.

"Hoe oud zijn deze zussen?", vroeg Shanía. "Dana is negentien en Dayenne is zestien", sprak Andrew. "Ze zijn bijna nog kinderen", meende Shila. "Nee, of misschien

Dayenne, maar ze zijn Sparrows zij weten wat ze doen", meende Anderw en hij sprak zachter: "Hoop ik." "Wanneer kunnen we dan zeilen?", vroeg Shaniá. "Mama je kunt niks veranderen ik wil deze zussen kennenleren." Shila sprak niks maar ze voelde zich niet lekker.

"Ik moet nog beroepsmatige dingen doen maar dan kan ik je halen. Dat is over een maand", sprak Andrew. "Goed. Over een maand", meende Shaniá en zij namen afscheid van elkaar.

Twee weken na het gesprek en na Anderws afscheid kwam een geweldige storm en Shaniá en haar moeder vernamen slechte nieuws van de haven dat alle schepen kapot zijn en dat geen schip het glukt is deze storm te overleven.

Om een afleiding te hebben ging Shania naar haar burens, die een paardenranch hebben. Ze vroeg op ze Mandariën kon hebben en dat mocht. Mandariën was een lichtbruin paard met wit haar.

Ze maakte een rit en trof een oude vriendin weer. "Hoi Antje. Hoe gaat het?", riep Shania. Antje had bruin haar en bijna zwarte ogen. "Hoi. Heel goed en met jou?", antwoordde Antje. "Het gaat. Ik heb angst dat ik een vriend bij de laatste storm verloren heb", sprak Shania. "O, waarom?", vroeg Antje. "Omdat hij op zee was", verklaarde Shania. "Dan maak je nu dezelfde fout als jouw moeder", meende Antje. "Hoe meen je dat?", vroeg Shania. "Je wordt verliefd op een zeeman", verklaarde Antje. "Hij is echter geen zeeman", protesteerde Shania. "Maar je wordt verliefd op hem", stelde Antje vast en grijnsde. "En dan? Waar is het probleem?", vroeg Shaniá. "Het probleem is, dat je de beste man in Scheveningen niet interessant vindt maar een niet kent. Wat doet hij voor zijn beroep?", zei Antje. "Heb je geen andere problemen als dat privéleven van jouw vrienden?", vroeg Shaniá boos. "Wat? Iedereen weet dat van jou en hem", zei Antje. "Denk toch wat je wilt, ik rijd terug, dag", zei Shaniá en reed terug naar de paardenranch. Ze zadelde Mandariën af en het paard lopte naar de andere paarden.

De dagen gingen over en eindelijk kwam de dag waaraan Shaniá de zegelen van de EiTC zag. Vlakbij deze schepen was een zwart schip met grijze zeilen. Shaniá liep naar de haven waar ze Andrew en twee meisjes begroette. "Hoi Shaniá dat zijn Dana en Dayenne, ik heb jou van hen verteld", zei Anderw. "Ja, ik herinner het mij, jullie willen ons dan helpen?", vroeg ze. "Ja", zei Dayenne. Haar zus keek naar Dayenne. "En sinds wanneer zeg jij wat we doen?", vroeg Dana. "Waarbij zullen we dan helpen?", vroeg ze. "Had Andrew het jullie niet verklaard?", vroeg Shaniá. "Nee", zei Dana.

Dus vertelde Shaniá kort het plan dat ze haar vader wilde leren kennen en ze daarvoor de hulp van Dana en Dayenne nodig had. "Jij wilt dat wij het grootste gevaar voor alle piraten terug halen?", vroeg Dana.

Kapitel 3: Drie

Ik heb eindelijk de correctie van dit hoofdstuk, ik hoop jullie lezen het nog.. ofschoon het echt lang heeft geduurd. Het spijt me echt, maar mijn vriendin heeft precies zo weinig tijd, dan ik.

Hier is de Hoofdstuk:

Hoofdstuk 3

Shania keek verbaasd naar Dana. "Denk je niet dat hij kan veranderen?", vroeg ze. "Ik denk dat is geen goed idee het te proberen", zei Dana. "Jouw zus had al gezegd dat jullie ons helpen", zei Shania. "Dan kan Dayenne jullie helpen, ik doe het niet", meendde Dana "Maar je weet dat mama niet wil dat ik alleen zeil", zei Dayenne. "Je bent niet alleen", zei Dana "Maar ik ken geen van de Crew en ze zijn van de regering", zei Dayenne. "Je weet dat Andrew ook van hen is toch?", vroeg Dana. "Ja maar dat is wat anders", meendde Dayenne. "Waarom dat dan?", vroeg Andrew. "Omdat jij niet meer piraten jaagt", antwoordde Dayenne. "Eigenlijk jaag ik alleen niet op jullie", meendde Andrew. Dan wil je niet dat wij jou helpen?" vroeg Dana. "Ofschoon ik ja niet weet wat jij met haar te doen hebt, maar het interesseert me ook niet." "Ik heb een idee", zei Shania. "Wij maken een wedstrijd. Indien Dana wint ga ik alleen mijn vader zoeken, maar als ik win moeten jullie me helpen." "Volgens mij graag maar ik spreek niet voor andere mensen", meendde Dana. "Doe maar", meendde Dayenne.

Alzo liepen alle naar Shantias burens en vroegen op ze twee paarden kunnen hebben. De buurman hat niks tegen het wedstrijd en bouwde ook wat voor het springen op. Darnaar reden Dana en Shania hun paarden warm. Shania reedt als eerste in de parcours. Het was een moeilijke parcours met vele hoge hindernissen maar ok met lager hindernissen.

Shania en Mandarien waren aeen goed team en Mandarien luisterde altijd naar Shania. Maar aan de muur was Shania toe vroeg en het paard nog niet klar voor dat hindernis. Mandarien stopte voor de muur en zo had Shania 4 strafpunten. In de combinatie met drie hindernissen maakte ze nog een fout waardoor ze nu 8 strafpunten had. Dana moest dus zorgen dat ze nu geen fout maakte. Haar paard heet Dorina en was een vos. Dorina was heel snel en Dana had problemen het paard te beheersen. In het parcours liet Dana het paard lopen en lenkde alleen het paard. Ze maakte geen fout en waren sneller als zelf de buurman dachdde.

"Het spijt me", zei Dana later van de dag. "Waarom?", vroeg Shania. "Ik heb jouw niet gezegd dat ik een goede rijder ben", meendde Dana. Maar niemand wist of ze het eerlijk meende. "Weet je wat? Wij helpen je. Ik denk dat we nog een afspraak met Andrew kunnen maken, omdat jij een piraat moet worden als je onse hulp wilt hebben", zei Dana en keek naar Andrew. "Wat krijgen we nou?", vroeg Andrew. "Je hebt zelf gezeggt, dat je alleen niet op ons jaagt", meendde Dana. "Dat meen je toch nu niet serieus, toch? Wie heeft jullie dan gehaald daarmee jullie helpen?", vroeg Andrew. "Goed het was niet serieus", zei Dana maar Shania was niet zeker, dat dit nu

serieus was.

Nu was alleen nog de vraag open met welk schip ze zullen varen. "Ik ben daarvoor dat we met de Storm varen", zei Dayenne. "Waarom?", vroeg Shanía. "Want het ons schip is", zei Dayenne. "Dat klopt niet. Ik ben de Captain van de Black Storm, dus is het mijn schip", meendde Dana. "Ok, ok, in ieder geval heeft dit schip een naam onder de piraten en zeer vele zijn bang voor haar.", verklaarde Dayenne. "Dat klopt weer niet", zei Dana. "Niemand is bang voor een schip maar voor de mensen op dit schip." "Is toch hetzelfde", zei Dayenne. "Jullie zijn beide fout", zei nu Andrew. En de zussen keken verbaasd naar hem. "Naja, Dana is niet helemaal onjuist. Ze heeft zich een naam met de Storm gemaakt en als de mensen nu de Storm zien zijn ze bang voor Dana. Maar als ze nu met een andere schip vaart weet niemand dat op dit schip Dana is en dus is dan ook niemand bang." "Ja ok, maar dan zijn we niet beide fout maar juist", meendde Dana. "En ik weet niet of we mijn schip zullen nemen."

Dat weet ik ook niet", zei Shanía. "Waarom niet?", vroeg Dayenne. "Omdat ik denk dat het niet goed is met een schip te varen dat alle kennen", zei Shanía. "Maar de Breakyard is ook bij de piraten bekend", zei Andrew. "We kunnen beter de Breakyard nemen, want we niet precies weten wat ons te wachten staat en jouw schip kan beter kapot gaan dan mij", zei Dana. "Dank je wel", zei Anderw. "Graag gedaan", antwoordde Dana. "Weet ik", meendde Anderw. "Maar tegen jullie twee kom ik toch niet op. Dus, wat gebeurt met de Storm?" "Ik heb ze weer naar huis gestuurd", zei Dana onschuldig. Voordat Andrew iets kon zeggen vroeg Shanía: "Waar is Dayenne eigenlijk?" "Ik heb ze met de Storm naar huis gestuurd. Mijn moeder is al gek dat ik bij dit onderneming mee maak, dan moet Dayenne niet ook nog in gevaar zijn", antwoordde Dana.

"Maar we hebben mijn moeder gezegd dat jullie twee ons helpen", zei Shanía. "Je moet een ding begrijpen, Darling", zei Dana. "Vertrouw nooit op het woord van een piraat." "En wat geeft ons dan de zekerheid dat jij ons helpt?", vroeg Shanía. "Dat ik nog hier sta", meendde Dana. Shanía zag van Dana naar Anderw. "Ze is juist, je kunt nooit weten of ze dat doet wat ze zegt", meendde hij. Shanía wist nog steeds niet wat ze moest denken: "Maar waarom heb je dan haar gevraagd?" "Omdat ik alleen bij haar zeker ben dat ze niet tussendoor zegt: Jongens dat was het, ik ga dan maal", zei Anderw. "Waarom?", vroeg Shanía. "Daarvan afgezien dat ik mijn schip zonder mij naar huis gestuurd heb?", vroeg DANA. "Ik meen waarom hij het wist als hij jou gevraagd heeft", zei Shanía. "Ik heb je toch vertelt dat ze voorhad haar grootvader terug te halen en dat is dezelfde weg", antwoordde Andrew. "Waarom wist je dat eigenlijk?", vroeg Dana. "Ik heb iemand uit jouw Crew gevraagd", zei Andrew. "Wie?", vroeg Dana. "De nieuwe bij de anderen wist ik dat ze mij niks zeggen", antwoordde Anderw met een lichte idee dat die persoon nu een probleem heeft. Dana nikte alleen en vroeg: "Wanneer kunnen we loos?"

"Moet jij nog iets doen?", vroeg Anderw Shanía. "Ja, ik moet nog van mijn moeder afscheid nemen", zei Shanía en ging. "Hebben wij genoeg proviant?", vroeg DANA: "Ik denk het. We hebben zelf een ruimte alleen met rum voor jou", antwoordde Andrew. "Nou dan", meendde Dana. Shanía kwam weer terug en zei: "Mijn moeder wil jou kennen leren, Dana", zei ze en zo gingen ze naar Shila.

Kapitel 4: Kapitel 4

Danke für die Kommiss, hier kommt Teil 4. :-)

Hoofdstuk 4

"Jij ben dus Dana Sparrow", zei Shila. "Eigenlijk Captain Dana Sparrow", antwoordde Dana. "Je hebt een eigen schip?" "Ja." "En jij ben de zus van Jack Sparrow?" "Ten 1e het heet Captain Jack Sparrow, Ten 2e Dank u wel en ten 3e ik ben de dochter.", zei Dana. "Sorry, mag ik vragen hoe oud je bent?", vroeg Shila. "Het spijt mij maar men vraagt een vrouw niet hoe oud ze is, dat moet u toch weten?", meende Dana en Was trots dat ze niet alleen de spraak manier van haar vader heeft, maar ook van haar moeder.

Shila keek als of ze niet wist wat ze zou zeggen maar toen zei ze: "Dat klopt maar ik had niet gedacht dat zoiets belangrijk voor jou is." "Waarom? Denkt u doordat ik een piraat ben, ik geen manieren ken?" vroeg Dana. "Nee, maar...", begon Shila maar ze wist niet wat ze zou zeggen. "Oh, ik denk wel. Maar het maakt – vandaag – niet zoveel uit. Dan kan ik weer normaal praten, en zien doe ik je ook niet meer", zei Dana.

Shania keek naar Dana, die – hoe ze nu zag – veel kleiner was dan haar zelf, maar zij was eigenlijk ook heel groot. Ze was verbaasd dat Dana zo rustig bleef en zelf haar ogen, die heel veel over de zin en de gevoelens van mensen zegden, niet boos glansden. Haar is wel opgevallen dat Dana's ogen, die normaal meer blauw waren, groen werden als ze boos werd.

"Ik snap niet waarom je op zee moet gaan. Het is voor jou zeker nog gevaarlijker als bijvoorbeeld voor Andrew, toch?", vroeg Shila. "Ja zeker. Ik ben piraat, dit beroep is natuurlijk gevaarlijker dan een bij de East India Trading Company. En dan ben ik natuurlijk nog een Sparrow, ook dat verhoogt het gevaar", zei Dana.

"Maar waarom doe je het dan?"

"Omdat ik daarmee ben opgegroeid. Ik kan mij niet herinneren dat ik niet op een schip was, zoals het mogelijk was." "Dat betekent dat ze altijd op een schip was als haar ouders niet goed opletten", zei Andrew. "Heb je nooit erover nagedacht thuis te blijven?"

"Oh ik was een tijd thuis, maar ik was daar niet mezelf." "Wat is er gebeurd?", vroeg Shania. Dana keek naar Andrew, schudde haar hoofd en zei: "Dat hoef ik niet te vertellen." "Waarom denk je dat Shania haar vader zoeken?", vroeg Shila.

"Hoeveel heeft ze van jou?"

"Eigenlijk bijna niks."

"Dank denk ik is het heel belangrijk voor Shania, want ze moet weten, hoe ze haar potentieel kan gebruiken", zei Dana.

Niet alleen Shila keek haar verbaasd aan maar ook Shania en zelfs Andrew had niet met zo een antwoord rekening gehouden. "Kunnen we dan gaan? Het is niet zo dat ik de hele dag tijd heb", zei Dana nu met ongeduld in de stem. "Ehm... ja... zeker jullie mogen gaan", zei Shila geïrriteerd over de verandering in Dana's zin. Blij dat haar avontuur kon beginnen, ging Shania met de anderen naar de haven, waar de Breakyard al wachtte.

"Komen die met ons?", vroeg een jonge man met kort bruin haar. "Heb je iets tegen

mijn gezelschap, Mattes?", vroeg Dana, die nou echt geen geduld meer had. "Aye, heb ik. Maar ik heb nog veel meer tegen deze vrouw van een landrat", zei Mattes. "Deze vrouw van een landrat, hoe je ze noemt, is de dochter van Davy Jones", zei Dana. Mattes keek haar bang aan. "Je maakt een grapje, toch?"

"Zie ik zo eruit?"

"Nee."

"Dus maak ik ook geen grapje, snap je?"

Mattes keek haar nog steeds ongelovig aan maar was slim genoeg niks te zeggen.

"Je weet goed dat het mijn schip is, toch?", vroeg Andrew. "Aye, mijn Crew zal nooit vragen of ik zeker ben dat iemand op het schip mag als die persoon bij mij is", zei Dana. "Maar was het een goed idee hem te zeggen wie ik ben?", vroeg Shania. "Ze zouden het toch horen en zo krijgen we minder problemen. Ik denk namelijk, dat ze jou niet echt serieus nemen als ze niet weten wie je bent." "Dat moeten ze toch ook niet", zei nu weer Andrew. "Wel, dat moeten ze. Anders hoeven we niet met de zoektocht beginnen."

"Wil jij kapitein zijn?"

"Niet echt maar ik zeg het als iets zou zijn", zei Dana en ging op het schip. Andrew volgde haar hoofd schuddend. Shania was zich niet zeker of ze zich zorgen zou maken of niet als ze op het schip ging. Maar toen dacht ze, dat die twee zeker vroeger al samen hebben gewerkt en besloot het grappig te nemen.

"Ik haat het als ze dat doet en dat weet ze ook precies", zei Andrew tegen Shania. Zij keek hem aan en zag dan dat Dana wel de kapitein kon zijn. Dus hebben ze echt al vaker samen gewerkt, dacht Shania en zei: "Laat ze maar doen. Ik denk ze het alleen doet om je te ergeren."

"Je kent haar niet. Ze kent het niet anders dan zo. Zelfs op de schepen van haar familie speelt ze de kapitein. Meestal samen met haar zus Aleera, ik denk dat we die ook nog treffen."

"Hoeveel zussen heeft Dana?"

"Twee, Dayenne en Aleera. Alee is haar tweeling maar ze zien niet zo eruit. Ze heeft ook nog een broer, Jacen."

Heb jij ook een zus of broer?"

"Nee, gelukkig niet."

"Ik had graag een klein zusje."

"Wil je Dayenne hebben?", vroeg Dana, die naar hun kwam. "Wil je echt niet Captain zijn?", vroeg Andrew.

"Nee, hoezo? Heb je geen zin meer? Zeg maar beter waar Shania zou slapen."

"Bij jou?"

Dana schudde haar hoofd. "Dat dacht ik niet. Goed dat ik al met Alee heb afgesproken, dat ze hierheen komt."

Ach wil je toch niet alleen met een schip varen?"

"Ik wil gewoon niet op dit schip varen, dat weet je toch zeker?", zei Dana, glimlachte en keek naar de zee.